

РЕШЕНИЕ

№ 720

гр. В., 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20231420102282 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от З. В. Й. против О.В., БУЛСТАТ **, с адрес на управление: гр. В., ул. С.С. № 6, представлявано от Кмета - К.К. за признаване на уволнението на ищцата за незаконно и неговата отмяна, както и възстановяването ѝ на предишната работа.

Предявени са при условията на първоначално обективно кумулативно съединяване конститутивни искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ.

В исковата молба ищцата навежда твърдения, че на 06.02.2020г. между О.В., в качеството ѝ на „Доставчик на лична помощ“, Ж.Й.Л. в качеството му на „Ползвател“ и ищцата, в качеството ѝ на „Асистент“ било сключено тристранно споразумение № 286/ 06.02.2020г. на основание чл. 14, ал.3 от Закона за личната помощ. Споразумението е с предмет предоставяне от асистента на лична помощ, на дейности, отговарящи на индивидуалните потребности от личен, домашен или социален характер и за преодоляване на бариерите на функционалните ограничения в подкрепа на ползвателя. Тристранното споразумение е сключено със срок от 01.03.2020г. до 21.01.2025г., съгласно издадено направление за предоставяне на лична помощ от дирекция „Социално подпомагане“- В.. От името на Ж.Й.Л. споразумението е подписано от сестра му Е.Й.П., която е негов настойник.

На 13.02.2020 г. ищцата сключила трудов договор № 61/ 13.02.2020г. с О.В. за изпълнение на длъжността „Личен асистент“. Договорът е сключен на основание чл.67, ал.1, т.2 във връзка с чл.70 от КТ и чл.3а от Наредба № РД- 07- 7 от 2019г за включване в механизма лична помощ и въз основа на тристайно споразумение № 286/ 06.02.2020г.

Посочва, че трудовият договор съдържа две различни, взаимоизключващи се клаузи, въвеждащи различен срок на действие. Първата клауза, посочена в чл. 4 от договора сочала, че същият е сключен на основание чл. 68, ал.1, т.1 от КТ за определен срок - 21.01.2025г. Втората клауза, съдържаща се също в чл.4 от договора сочи, че същият е сключен за извършване на определена работа на основание чл.68, ал.1, т.2 от

КТ, без работата да е конкретизирана по вид и обем. „Работата“ е описана по следния начин: “за подкрепа в дейности от личен, домашен и социален характер на Ж.Й.Л.-ползвател на лична помощ”.

На 16.08.23г. ѝ била връчена Заповед № 1261/ 16.08.23г. на Зам.- Кмета на О.В. за прекратяване на трудовото правоотношение за длъжността „Личен асистент“. Заедно с нея ѝ била предоставена и Заповед № 1275/ 16.08.23г. на Зам.- Кмета на О.В. за прекратяване на тристранно споразумение № 286/ 06.02.2020г., считано от 16.08.2023г. Заявление на ползвателя, вх. № 9400- 0- 10940/ 11,08.23г., което е цитирано в Заповед № 1275/ 16.08.23г. изобщо не ѝ е връчвано и не е запозната с неговото съдържание. Не ѝ е връчвано и предизвестие за прекратяване на тристранното споразумение, както изисква чл.9, ал.6 от същото, както и предизвестие за прекратяване на трудовия договор, както изисква чл. 12 от същия.

Счита, че прекратяването на трудовото ѝ правоотношение за длъжността „Личен асистент“ на основанията, посочени в заповед 1261/ 16.08.23г., е незаконосъобразно.

На първо място посочва, че вписаното правно основание за прекратяване на трудовия договор - чл.325, ал.1, т.4 КТ в случая е неприложимо, тъй като е налице неяснота относно времетраенето на договора, тъй като в последния се съдържат две взаимноизключващи се клаузи, въвеждащи различен срок на действие и въз основа на това договорът следва да се счита сключен за неопределено време на основание чл. 67, ал. 2 КТ, поради липса на изрична уговорка за срок. Твърди се също, че в чл.3а, ал.4 от Наредба № РД- 07-7 от 28.06.2019г. за включване в механизма лична помощ се съдържа изрична разпоредба, която урежда основанията за сключване на трудовите договори. В чл.3а, ал.4, т.2 от Наредбата изрично е посочено, че разпоредбите на чл.68, ал. 1, т.1 от КТ и чл. 68, ал.1, т. 2 от КТ са алтернативни основания и че трудовият договор следва да бъде сключен на основание член 68, ал.1, т.1 или 2 във връзка с чл.138 от Кодекса на труда, когато броят на определените в споразумението по чл.3, ал.3 часове за предоставяне на лична помощ е от 85 часа до 151 часа месечно. В конкретния случай определените в споразумението часове са 125. Освен това, в Приложение № 3 към чл.3, ал.8 от Наредбата се съдържа образец на трудовия договор, в който пределно ясно е конкретизирано, че разпоредбите на чл.68, ал. 1, т. 1 от КТ и чл. 68, ал.1, т. 2 от КТ са алтернативни основания.

Навеждат се и твърдения, че в сключения с ответната Община трудов договор работата не е определена по вид, характеристики и съдържание, така че да е възможно да се определи и времетраенето на договора. Въпреки че в образца на трудовия договор, който се съдържа в Приложение № 3 към чл.3, ал.8 от Наредбата изрично е записано, че работата следва да се опише точно, това не е направено в процесния трудов договор. Всяка неяснота при първоначалното определяне на вида и обема на работата изключва възможността да бъде определен срокът на действието му, поради което трудовият договор следва да се счита сключен за неопределен срок, а основанията за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал.1, т.4 КТ, поради завършване на определената работа е неприложимо.

Аргументира се на следващо място тезата, че в оспорваната заповед за прекратяване на ТПО не е налице единство между нейните мотиви и диспозитив, както и между посочените фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата е записано, че тя се издава на две законови основания и въз основа на един индивидуален административен акт - Заповед № 1275/ 16.08.23г. за прекратяване на тристранното споразумение.

Законовите основания са: чл.325, ал.1, т.4 КТ и чл.3а от Наредба № РД- 07-7 от 28.06.2019г. за включване в механизма лична помощ, а като обяснение е посочено само, че причината за прекратяване на трудовия договор е „завършване на

определената работа“. От оспорваната заповед № 1261/ 16.08.23г. изобщо не става ясно кога и как е завършена работата, за която е сключен трудовия договор за длъжността й „Личен асистент“, доколкото тя не съдържа мотиви. Действително, съгласно съдебната практика, заповед за прекратяване на ТПО на основание по чл.325, ал.1, т.4 от КТ не е необходимо да съдържа мотиви, но само когато работата, за която е сключен договорът, е конкретно и изчерпателно пояснена. В случая това основание не е известно на страните при сключване на срочния трудов договор. А срокът, който е посочен в първата клауза на трудовия договор- 21.01.2025г. още не е изтекъл.

Въз основа на изложеното, моли съда да признае, че извършеното уволнение е незаконно, да отмени процесната заповед и да възстанови ищцата на заеманата преди това длъжност. Претендира разноски.

Ответникът счита предявените иски за допустими, но неоснователни. Счита, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е законосъобразна.

Твърди, че съгласно Закона за личната помощ, ползвателят, при подаване на заявлението за включване в механизма лична помощ, може да определи лице за личен асистент. В случай, че не е изрично избрано лице, което да осъществява функциите на личен асистент, то доставчикът на личната помощ, в лицето на Кмета на Общината, избира личен асистент на потребителя, след съгласие от страна на потребителя или неговия пълномощник. В процесния случай, пълномощникът на Ж.Й.Л. — неговата сестра - Е.Й.П., при подаване на заявление с вх. № 289 от 30.01.2020 г. за включване в механизма лична помощ, не е посочила конкретно лице, което да е личен асистент на Ж.Й.Л.. Доставчикът на лична помощ — кметът на О.В., е предложил лицето З. В. Й. да заеме длъжността „Личен асистент“ на Ж.Й.Л. .

На 04.02.2020 г. е подписан протокол за съгласие между ползвател и асистент за подписване на тристранно споразумение. Два дни по-късно - 06.02.2020г., е подписано тристранно споразумение № 286 между О.В., чрез кмета на Общината, З. В. Й. и Ж.Й.Л.. Споразумението е сключено за срок, започващ от 1-во число на месеца, следващ месеца на сключване на споразумението, до срока, определен в направлението за предоставяне на лична помощ от съответната дирекция "Социално подпомагане". На основание НАРЕДБА № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в механизма лична помощ, Споразумение № 286 от 06.02.2020 г. е със срок от 01.03.2020 г. до 21.01.2025 г. В споразумението са регламентирани и броят на часовете месечно за предоставяне и ползване на личната помощ, а именно 125 часа на месец.

На основание чл. 3а от Наредба № РД-07-7 от 28.06.2019 г., в 7-дневен срок от сключването на споразумението, кметът на О.В., като доставчик на лична помощ, сключва трудов договор № 61 от 13.02.2020 г. със З. В. Й., назначена като личен асистент на Ж.Й.Л., който договор е сключен на основание чл. 67, ал.1, т. 2, във връзка с чл. 70 от Кодекса на труда. Съгласно Приложение № 3 към чл. 3, ал. 8 от Наредба № РД-07-7 от 28.06.2019 г., трудовият договор със З. Й. е сключен по образец. Неоснователни са доводите на ищцата, че трудовият договор съдържа две различни, взаимоизключващи се клаузи. В т. 4 от Трудовия договор е посочено правното основание, а именно чл. 68, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда — за извършване на определена работа за подкрепа на дейности от личен, домашен и социален характер на Ж.Й.Л. - ползвател на лична помощ. В тази връзка се навеждат твърдения, че когато договорът е сключен на основание чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ - до завършване на определена работа, то работата следва да е определена по вид и обем, чрез което се определя и времетраенето на договора. В Трудов договор № 61 от 13.02.2020 г. е посочено, че работното време на личния асистент е 6 часа. Тези 6 часа са определени съобразно издаденото направление, в което изрично е описано, че броят часове месечно са 125 часа и срокът на направлението е до 21.01.2025 г. С оглед

задължителните реквизити на направлението, в трудовия договор са описани броя часове на ден, съобразно общия брой часове на месец и срокът на самото направление, с цел конкретизиране на вида, обема и времетраенето на договора.

Навежда твърдения, че трудовият договор е прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ - със завършване на определената работа и се прекратява без предизвестие. Поради специфичния характер на сключване на трудовите договори и самата дейност, която се извършва съгласно трудовия договор, завършването на определена работа се счита, че настъпва при прекратяване на тристранното споразумение. В заповедта за прекратяване на трудовия договор по чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ е достатъчно да бъде посочено, че основанието е завършването на определената работа. Това основание е известно на страните още при сключване на срочния трудов договор и затова не си дължат предизвестие, нито обезщетение.

Съгласно Заповед № 1275 от 16.08.2023 г., тристранното споразумение с № 286 от 06.02.2020 г. е прекратено с мотив за прекратяване - Заявление от ползвателя с вх. № 9400-0-10940 от 11.08.2023 г. На основание чл. 9, ал. 5 от Тристранното споразумение по предоставяне и ползване на лична помощ се прекратява при смърт на ползвателя на личната помощ, по искане на ползвателя на личната помощ, упълномощеното от него лице или лицето по чл. 8, ал. 2 от ЗЛП до доставчика на личната помощ, с изтичането на срока на направлението за предоставяне на лична помощ и/или индивидуалната оценка на потребностите, както и при невъзможност за продължаване предоставянето на лична помощ поради липса на кандидати за асистенти.

В тази връзка, в Заповед № 1275 от 16.08.2023 г. е посочено правно основание чл. 9, ал. 6 от тристранното споразумение с № 286 от 06.02.2020 г. във връзка с чл. 3, ал. 6 от Наредба № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в механизма лична помощ по реда на Закона за личната помощ, но е допълнено и уточнено, че тристранното споразумение се прекратява и на основание писмено заявление от ползвателя - Ж.Й.Л., чрез Е.Й.П. — в качеството ѝ на упълномощено лице.

От мотивите на Заповедта и писменото заявление на ползвателя, тристранното споразумение се смята за прекратено на основание чл. 9, ал. 5 - по искане на ползвателя. Цифрата „6“ след изречението „На основание чл. 9, ал.“ е техническа грешка на лицето, изготвило заповедта за прекратяване. В случай, че тристранното споразумение е прекратено на ал. 6, то мотивите на Заповедта ще са различни, а именно, някои от хипотезите в ал. 6 - при съществена промяна на нормативните актове, уреждащи отношенията, свързани с неговото сключване и изпълнение, както и при настъпване на обективни причини, водещи до невъзможност за изпълнение предоставянето на личната помощ.

Тристранно споразумение, което се прекратява на основание чл. 9, ал. 5, в конкретния случай по искане на ползвателя, се прекратява от момента на подписване на Заповедта за прекратяване и не се дължи предизвестие. Като доставчик на лична помощ, няма как ответникът да възстанови трудовото правоотношение на З. В. Й., тъй като трудовият договор се сключва на основание тристранното споразумение с ползвателя, а мястото, където се полага трудът, е адресът на ползвателя.

До прекратяване на тристранното споразумение се е достигнало, след като З. В. Й. не е изпълнявала съвестно задълженията си към ползвателя, и поради тази причина са се породили конфликтни отношения между ползвателя, неговия пълномощник и асистента.

С оглед на така изложената от ответника фактическа обстановка, счита, че обжалваната заповед е законосъобразна и мотивирана.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните

фактически изводи:

Не е спорно между страните, а и от представеното по делото копие трудов договор № 61/ 13.02.2020г. се установява, че същият е сключен на 13.02.2020 г. между ищцата и О.В. за изпълнение на длъжността „Личен асистент“. Договорът е сключен на основание чл.67, ал.1, т.2 във връзка с чл.70 от КТ и чл. 3а от Наредба № РД- 07- 7 от 2019 г. за включване в механизма лична помощ и въз основа на тристоронно споразумение № 286/ 06.02.2020г.

Представено като доказателство по делото е и тристоронно споразумение № 286/ 06.02.2020 г., сключено между ищцата З. Й. - асистент, О.В. – доставчик на лична помощ и Ж.Й.Л. – ползвател на личната помощ.

От представената по делото заповед Заповед № 1261/ 16.08.23г. на Заместник - Кмета на О.В. се установява, че е прекратено трудовото правоотношение за длъжността „Личен асистент“ между ищцата и О.В..

Като доказателство по делото е приета и Заповед № 1275/ 16.08.23г. на Заместник- Кмета на О.В. за прекратяване на тристоронно споразумение № 286/ 06.02.2020г., считано от 16.08.2023 г.

Приети като писмени доказателства са още трудов договор № 460/ 16.08.2023 г. и тристоронно споразумение № 2345 / 16.08.2023 г., сключен съответно между Н.Н.Ч. и О.В. за изпълнение на длъжността „Личен асистент“ на лицето Ж.Л., като споразумението е между Н.Н.Ч. - асистент, О.В. – доставчик на лична помощ и Ж.Й.Л. – ползвател на личната помощ.

Прието като доказателство по делото е и копие от трудовото досие на ищцата З. Й..

По делото са събрани и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетели.

Разпитан свидетелят В.И.Й., съпруг на ищцата З. Й. заявява, че познава човека, за който З. се грижела. Познава го дотолкова, че ходили да пият кафе заедно. Той не можел да се движи сам /свидателят показва, как ходи лицето Ж., като ходи с разперени ръце и залита/ той е неадекватен, не може да говори правилно, говори силно– вика. Не се разбира, какво говори. Ж. имал З., като негова майка, защото нямал внимание от страна на неговото семейство. Всеки ден ходели на кафе, З. го водела. Черпил го кафе с шоколад и Ж. бил доволен, че някой го черпи. Не познава Е. Й.а, но отношенията ѝ със З. били близки. З. гледала Ж. в продължение на две-три години и според свидетеля, отношенията на З. и Е. са близки. З. често ходела вечерно време да занесе вечеря на Ж., когато Е. ѝ се обади. З. и Е. не са имали никога конфликти. На 16 август били заедно със З. и Ж.. Отишли на кафе на площад Л., в клуба, седнали отвън на тротоара, били четири човека на масата. В този ден З. била спокойна. Станали, З. подмишкосала Ж. и тръгнала да го води въкъщи за обяд.

Разпитан свидетелят В.М.В., без дела, родство и зависимости със страните по делото заявява, че познава З., като учителка и след това започнал да я виждам на площад Л., където е управител на културно информационния център на КНДР. Там я виждал често с едно момче, което има недъзи и тя го придружавала. В началото мислел, че това момче е нейно, но впоследствие установил, че е учителката му по история и не е майка на това дете. Мислел, че е негова майка, тъй като са сядали на кафе при него и тя се държала, като с неин син. Ж. крещи, не може да ходи, стъпва отвисоко. Спомня си, че на 16 август били на кафе, често ходят на кафе. В този ден били отпред на масите, било хубаво време, говорили си, дошла още една жена, мъжът на З. също. В този ден З. не изглеждала нервна и припряна, не изглеждало, че иска да се крие от някого, нито пък Ж..

Съдът кредитира показанията на свидетелите, а тези на свидетеля В.И.Й. ценени по реда на чл.172 ГПК, като логични, последователни и вътрешно непротиворечиви.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По исковете с правно основание чл. 344, ал. 1 т. 1 и 2 КТ ответникът следва да докаже при условията на пълно и главно доказване законността на уволнението на посоченото в заповедта прекратително основание, като установи положителния факт на завършване на работата, за която е бил сключен трудовия договор.

Видно от съдържанието на исковата молба, ищецът оспорва законността на уволнението си, с твърдения, че заповедта е немотивирана – не посочване на фактически и правни основания за издаването ѝ, както и че не е изтекъл срока, за който е сключен трудовия договор.

Съдът намира тези доводи на ищеца за основателни.

Установи се, че в процесната Заповед № 1261/ 16.08.23 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с ищеца, е посочено като основание за издаването ѝ "чл. 325, ал.1, т. 4 от Кодекса на труда", а като причини: "завършване на определената работа". От съдържанието на тристранното споразумение № 286/ 06.02.2020 г., сключено на основание чл. 14, ал. 3 от Закона за личната помощ, между Кмета на О.В., ищеца и ползвателя на лична помощ – Ж.Й.Л., стана ясно, че споразумението е сключено за срок от 01.03.2020 г. до 21.01.2025 г., като въз основа на това споразумение е сключен и трудовия договор между О.В. и ищцата, като личен асистент на ползвателя Ж.Й.Л., за определен срок, формулиран по следния начин: договарят се сключва за определен срок – 21.01.2025 г. за завършване на определената работа за предоставяне на дейности, отговарящи на индивидуалните потребности от личен, домашен и социален характер. Касае се за сключен трудов договор по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 2 от КТ – до завършване на определената работа, като е определен и краен конкретно посочен срок. В случая очевидно е, че трудовият договор е прекратен преди крайния му срок, с мотив, че е завършена определената работа. В уволнителната заповед по никакъв начин не е конкретизирано как и кога е завършена работата на ищцата, произтичаща от длъжността ѝ "личен асистент", още повече, че към трудовия му договор са налице допълнителни споразумения за увеличаване на трудовото ѝ възнаграждение.

Действително, съгласно чл. 16, т. 2 от Закона за личната помощ, ползването на такава се прекратява по искане на ползвателя на личната помощ или упълномощеното от него лице до доставчика ѝ. Установи се от приложената по делото , че потребителят Ж. Й. е помолил с изрично заявление да бъде прекратен договора за ползването на социалната услуга "личен асистент", извършвана от ищцата, и вместо нея да бъде назначен друг, посочен в заявлението асистент. Като основание е посочено, че лицето, което желае да му бъде личен асистент – Н.Ч. живее в съседство и може да разчита на нейната помощ при необходимост и извън часовете, определение за работа. Безспорно това е право на личен избор на потребителя, но то не може да бъде произволно. Обстоятелството, че може да ползва услуги на лицето, което е поискало да му бъде назначено за личен асистент, извън работно време, не предполага право на доставчика да прекрати трудовия договор с назначения до този момент асистент, без каквито и да било мотиви. Никъде в цитираното заявление не е посочено неизпълнение на трудовите задължения на ищцата З. Й.. Напротив, установи се от събраните по делото гласни доказателствени средства, че ищцата е полагала необходимите грижи за лицето Ж. Й., съгласно трудовия договор, а когато се наложи и в извън работно време.

Нещо повече, липсата на мотиви /фактически основания/ в заповедта е

съществено нарушение от страна на работодателя при прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като лишава ищецът, като работник, от възможността за адекватна защита.

С оглед на изложеното извършеното на посоченото в заповедта основание уволнение следва да се отмени като незаконосъобразно.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ съдът намира следното: За да се уважи този иск е необходимо да бъде уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване уволнението за незаконно и неговата отмяна. Съобразно и това ищцата следва да бъде възстановена на длъжността "личен асистент"- длъжността, която е заемала преди уволнението. Съдът намира, след уважаване на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1, като основателен и доказан, следва да бъде уважен и искът на ищцата с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ - за възстановяване на предишната работа- тоест, на длъжността и мястото на работа, която същата е заемала преди уволнението, а именно, на длъжността "личен асистент" към О.В., тъй като са налице предпоставките за това, а те са, че заповедта, с която са били прекъснати правоотношенията между страните, е отменена като незаконосъобразна и уволнението е отменено като незаконно, като по този начин правната връзка между страните е възстановена, при същите условия до прекъсването ѝ.

По разноските:

Ищцата е претендирала присъждане на направените по делото разноски, като направените такива са в размер на 800.00 лева – платено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК същата има право на присъждане на направените разноски в размер на 800.00 лева. Същите следва да се поемат от ответника, исковете срещу който са уважени.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, вр. с чл. 3 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – гр. В. държавна такса върху уважените искове в размер на 160 лева, от които по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ- 80 лева, и по иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ- 80 лева /като неопценяеми искове/.

Така мотивиран и на основание чл. 235 ГПК, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Заповед № 1261 от 16.08.2023 г. на Заместник - Кмета на О.В., БУЛСТАТ **, с която на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 от КТ е прекратено трудовото правоотношение със З. В. Й., ЕГН: ***** и **ПРИЗНАВА** уволнението на последната за незаконно на основание чл. 344, ал.1, т.1 КТ.

ВЪЗСТАНОВЯВА З. В. Й., ЕГН: ***** на предишната ѝ длъжност "личен асистент" в О.В., БУЛСТАТ ** на основание чл. 344, ал.1, т.2 КТ.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал. 6 ГПК О.В., БУЛСТАТ ** **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на Районен съд – гр. В. държавни такси в общ размер на **160.00 лева**.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК О.В., БУЛСТАТ ** **ДА ЗАПЛАТИ** на З.

В. Й., ЕГН: ***** сторените от последната деловодни разноси за настоящото производство размер на **800.00 лева**.

На основание **чл. 315, ал. 2 ГПК** решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - гр. В. в двуседмичен срок, считано от **05.12.2023 г.**

Съдия при Районен съд – В.: _____